

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XIII. De tumultu quem Pagani contra Christianos excitarunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

animo ad martyrium contendere; quasi hoc ipso Christianos ulcisci volens, aliam ipse vitam ingreditur. Et nimiam quidem crudelitatem illam, quae Diocletiani temporibus viguerat, declinavit: nec tamen à persecutione profus abstinuit. Persecutionem enim appello, cum homines quiete & pacate degentes qualicumque modo infestantur. Infestavit autem eos hac ratione. Legem tulit, ne Christiani humanioribus disciplinis instituerentur: ne si linguam, ut aiebat, acuisent, Gentilium Dialecticis expeditius responderent.

CAP. XIII.

De tu multuquem Pagani contra Christianos excitarunt.

Interdixit etiam ne in palatio militarent, qui Christianam religionem abjicere & simulacris sacrificare nollent. Ad hæc ne Christiani regendas provincias acciperent. Quippe, aiebat, lex ipsorum gladio uti vetat ad verus eos qui capitale supplicium commeriti fuerint. Multos præterea partim blanditiis, partim muneribus, ad sacrificandum impulit. Confestim igitur tum qui veri, tum qui falsi Christiani essent, tanquam in fornace probati, omnibus innotuerunt. Nam qui sincere atque ex animo Christiani erant, libenti animo cingulum deposuerunt, quidvis ferre parati potius quam Christum negare. Inter hos fuere Iovianus, Valentinianus & Valens, qui postea imperium tenuerunt. Cæteri vero qui non ex animo Christiani erant, sed divitias & honores hujus sæculi veræ felicitati præferabant, sine ulla cunctatione ad sacrificandum se contulerunt. Ex quorum numero fuit Ecebolius Sophista urbis Constantinopolitanæ. Qui quidem ad Imperatorum mores sese fingens atque accommodans, Constantio quidem regnante, Christianam se religionem ardentissime colere simulavit: Juliano vero temporibus, Gentilium superstitioni supra modum addictus apparuit: post obitum autem Juliani, rursus Christianam religionem profiteri voluit. Etenim pro foribus Ecclesiæ se pronum abjiciens, his vocibus usus esse dicitur. Calcate me ut fal inspidum. Hujusmodi fuit Ecebolius; sicut antea levis atque inconstans, ita etiam postea. Per idem tempus Imperator, cum Perfas

Ἰπὸ μαρτυρήσασιν πολλὰς ἡμετέρας ἀμνηστέων ἀποπέσει τὰς χριστιανὰς ἀμνηστέων, Ἰπὸ ἐτέρων ἐτρέπετο καὶ τὴν μὴν ὑπερβάλλουσιν ἐπὶ διοκλητιανῶν, ὡς ἔτα ἵνα ὑπερέθετο ἔμω πάντη τῆ διώκειν ἀπέγειο διωγμὸν ἢ λέγω, τὸ ὅπως ἐν ταῖς ἐτάσειν τὰς ἡσυχάζοντας ἐτάραξε ἢ ὡς νόμω ἐκέλευε, χριστιανὰς παμδύσεως μὴ μὴ τέχην ἵνα μὴ, φησὶν, ἀκονώμενοι τὴν γλῶσσαν, ἐτοίμως πρὸς τὰς διαλεκτικὰς τῶν ἑλλήνων ἀπαντήσωιν

ΚεΦ. ιγ'.

Περί τῆς παραχρῆς ἢ ἐποίησαν οἱ ἕλληες κατὰ τῆς χριστιανῶν.

Εκέλευε ἢ, μὴ ἢ κατὰ τὰ βασιλεῖα ἐσραλεύεσθαι τὰς μὴ βυλομέδους καὶ τολπιῖν μὲν τὸν χριστιανισμόν, ἐπὶ τὴν δὲ τοῖς ἀγάλμασιν ἔρχεσθαι μὴ μὴ χριστιανὰς τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχιεπέμπεσθαι, λέγων ὡς κελεύει νόμος ἡσυχάζειν ἢ τὸν ἀξία θανάτου πεπρωμένων μεληκότων πολλὰς ἢ καὶ κολακείας καὶ δωρεαῖς ἐπὶ τὸ δύναι ὑπερέθετο καὶ κα γὰρ ὡς ἐν χονδρτηρίῳ, οἷτε ὄντες χριστιανοὶ καὶ οἱ νομιζόμενοι, φανεροὶ πεπρωμένοι ἐγίνοντο οἱ μὲν γὰρ ὀρθῆ γνώμῃ χριστιανίζοντες, ἐνδυμότεροι τὴν ζώνην ἀπὸ θεοῦ, πάντα μᾶλλον ὑπομένειν ἢ ἀποδοῦναι τὸν χειρὸν ἀνέμενοι ἐν τέτοις καὶ ἰουδιανὸς, εὐαγγελιστῆς τε καὶ εὐαγγελιστῆς, οἷτε ὄντες ὑπερβασίλευσαντες ἔτεροι ἢ ὅτι μὴ τὴν γνώμῃ ἐχριστιανίζον, ὅτι τὰ χρημάτων τὴν ἐνταύθα πμην, τῆς ἀληθῆς ἐυδαιμονίας ἀποκρίναντες, μὴ μελλήσαντες πεπρωμένους ἀπέκλινον ὡν εἰς ἦν καὶ ὁ κωνσταντινῶν πόλεως ἑθιστῆς ἐκκεῖν ὅτι τοῖς τῶν βασιλέων ἐπόμνη, Ἰπὸ μὴν καὶ σαυλῆ διαπύρως χριστιανίζων ὑπερέθετο Ἰπὸ ἢ Ἰουλιανῶν, γοργὸς ἐλλῶ ἐφανέτω ἀυθὶς μὴ Ἰουλιανῶν, χριστιανίζων ἢ Ἰουλιανῶν γὰρ ἑαυτὸν περὶ τῆς πύλης ἐυκλήσεως οἶκε, πατήσαλέ με, ἔβόα, ἄλλας τὸ ἀναίδητον. τοῖς τῶν μὲν ἐν τῷ φῶ καὶ ἐυχερῆς ἐκκεῖν ὑπερέθετο καὶ ὑπερβασίλευσαντες ἢ τότε δὲ ὁ βασιλεὺς, πρὸς ἀμνηστέων

ἀμύνεαδ βελομυθ ἀνθ' ὧν Ἰπ κωνσαν-
 λικτω ρωμαίων χόρα καλῆδραμον, απ-
 δαίως δια τῆς ἀσίας Ἰπ τὰ ἐδά μίση δέ-
 βαυεν εἰδὼς ἴόσα πόλεμθ ἔχει κακά, καὶ
 ὡς πολλῶν δέται χρημάτων, καὶ ἀνδ τῶ-
 τανῆ καὶ ὀρθῆται, πανέργως ἐπενόησε συλ-
 λέγειν τὰ χρημάτα ὡδὰ τῶ χριστιανῶν τοῖς
 γδ μὴ βελομυθίοις θυεν, ἐπέθηκε χρηματι-
 κὴν καλῆδίκην καὶ ἀπαίτησις κτ' τῶ ἀληθῶς
 χριστιανίζούων ἐγνέθ σιώτωνθ· ἕκασθ γδ
 κτ' τὴν ὑπαρξίω ἀναλόγως εἰσέφερε καὶ ὁ
 βασιλεὺς ἐκ τῆς ἀδίκης συλλογῆς τῶν ἀδί-
 κων χρημάτων, ταχὺ πλάσθθ ἦν ἐχρηθ
 γδ τῶ νόμῳ, ὅπε τε μὴ παρῆν, καὶ ὅπε διέ-
 βαυεν· τλωκαῦτα καὶ οἰελλωες τῶ χριστι-
 ανίζούων κατέτερεχον· σύρροία τε τῶν φιλοθ-
 φεῖν λεγούων ἐγνέθ· καὶ τελετάς ἰνας
 στωῖσασαν, ὡς καὶ ἀπλαγχνοσκοπέμενοι
 πωδὰς καλῆδύεν ἀφθόρες, ἀρρένας καὶ θη-
 λείας, καὶ τῶν σαρκῶν ἀπογέυεαδ καὶ ταῦ-
 τα ἐποίεν καλῆ τε τὰς ἀλλας πόλεις, καὶ κτ'
 τὰς ἀθῆνας, καὶ κτ' τὴν ἀλεξάνδρην· ἐθα καὶ
 κτ' ἀθανασίε τε Ἰπσκοπέ σκωδωρίαν ποιη-
 σάμυροι, γνωίεσι βασιλεῖ, ὡς λυμαίνοῖθ
 τὴν πόλιν ἐπῆσαν τὴν αἰγυπτον, καὶ δέιν αἰ-
 τὸν ἀπαλλάξειν τῆς πόλεως· κενήθ τε καὶ
 αὐτῆ ἐκ πωρσάγματος βασιλικῆ, καὶ ὁ ἀλε-
 ξανδρείας ἐπαρχθ.

A ulcisci vellet ob crebras incursiones
 quas Constantii temporibus in agrum
 Romanum fecerant, per Asiam in Ori-
 entis partes properè contendit. Cum-
 que intelligeret quot mala bellum ap-
 portare soleat, & quantâ pecuniâ o-
 pus sit, sine qua bellum commode ge-
 riri non potest, magnam auri vim callide à Christianis extorquere constituit.
 Etenim pecuniariam multam impotu-
 it iis qui sacrificare abnuerent: ipsaque
 exactio in eos qui vere Christiani essent,
 plena erat severitatis. Unusquisque
 enim pro modo facultatum suarum pe-
 cuniam conterre cogebatur. Ita Im-
 perator per injustam mala pecuniâ exa-
 ctionem brevi locuples factus est. Nam
 lex executioni mandabatur, non solum
 ubi Imperator aderat, sed in iis etiam
 locis ad quâ minime accesserat. Tunc
 etiam Pagani in Christianos irruerunt:
 & concursus factus est eorum qui se Phi-
 losophos prædicabant, Quin etiam ne-
 fanda mysteria ab illis excogitata sunt:
 ita ut pueros impuberes utriusque sexus
 immolarent, extaque eorum inspice-
 rent, carnes denique degustarent. At-
 que hæc tum in aliis urbibus facta sunt,
 tum Athenis & Alexandria. Qua qui-
 dem in civitate, concinnatis adversus
 Athanasium calumniis Imperatori signi-
 ficarunt, urbem ab illo & universam
 Ægyptum vastari, eumque pellendum
 esse ex civitate. Sed & præfectus
 Ægypti, jussu Imperatoris adversus
 eundem Athanasium insurrexit.

Κεφ. ιδ΄.

Περί τῆς ἀθανασίου φυγῆς.

Ὁ Δε Φεύγει πάλιν, εἰπὼν τοῖς γνωσί-
 μοις, ἵπασαλωμέν μικρὸν ὡ φίλοι νε-
 φύθριον γὰρ ἐστὶ καὶ παρέρχετ' ταῦτα εἰπὼν,
 εὐθύς ὡς εἶχε, πλοῖον δια τῆ νείλιε εἰς τὴν αἰ-
 γυπτον ἐφυγῆ· ἐδίωκον ἴ κατόπιν, οἱ συλλα-
 βῆν αὐτὸν ἀπεύδοῖτες· ἐπειδὴ ἴ εὐπύρωθεν
 εἶναι ἐπύθεθ τὰς διώκοῖτας, οἱ μὲν στωόν-
 τες, ὡς ἐπὶ τὴν ἐρημον αὐθις φεύγειν ἐκέλευον·
 ὁ ἴ, ἄφθῆ γνώμη χρυσάμυθθ· διέφυγε τὰς
 διώκοῖτας· τοῖς γδ διώκασιν, ἔξυποσρέ-
 ψαίτας ἀπαλῆαν στωεβέλωε καὶ τῆτο ἦ
 τὰχθ· ἐγνέθ· ἐπεί ἴ πησιόν τῶ διωκόν-
 ταν οἱ πωρσά μικρῆ φεύγοῖτες ἦσαν, ἐδέν οἱ

CAPUT XIV.

De fuga Athanasii.

Igitur ille fugam denuo capessit, ami-
 cos his verbis affatus: secedamus pau-
 lisper, o amici. Nam nubecula est,
 quæ cito evanescet. His dictis, pro-
 tinus conscensa nave trajectoque Nili
 alveo, in Ægyptum fugit. Inseque-
 bantur eum à tergo, qui comprehende-
 re illum studebant. Ille cum persecu-
 tores haud procul abesse didicisset,
 comitesque ipsum hortarentur, ut de-
 nuo fugeret ad solitudinem, prudenti
 usus consilio manus persequentium ef-
 fugit. Persuasit enim illis ut conversi
 persequentibus occurrerent. Quod
 quidem celerrime factum est. Cum
 igitur hi qui paulo ante fugiebant, jam
 proximi essent persequentibus; illi qui

A a